

L'ESBARJO

R. Raguasol

I ÈPOCA

NÚM. 57

setembre 2020

CALDES DE MONTBUI

EL CORONAVIRUS: APRESENTATGES I REPTES ADAPTACIÓ A LA NOVA REALITAT

Caldes de Montbui

Ciutat amiga de la Gent Gran

EL VIRUS QUE HO HA CANVIAT TOT

El desembre de 2019, les autoritats sanitàries xineses informaven a l'Organització Mundial de la Salut (OMS) d'un brot que, posteriorment, se'n va identificar la causa: un nou tipus de virus de la família Coronaviridae: la COVID-19.

El 30 de gener de 2020, amb casos detectats fora del territori xinès, l'OMS va declarar el brot com una Emergència de Salut Pública d'Importància Internacional (ESPII).

I el dia 11 de març, amb casos detectats a tots els continents, el brot era declarat pandèmia.

EL CORONAVIRUS A CALDES

La vila de Caldes de Montbui no es va escapar de la situació que afectaria a tot el món. L'Ajuntament va prendre mesures de prevenció per garantir la seguretat dels calderins i calderines. Entre ells, la gent gran, un dels col·lectius més vulnerables.

El dia 11 de març es tancava l'equipament municipal de Les Cases dels Mestres i s'aturaven les activitats habituals fins a nou avís. Es van interrompre les activitats municipals de gimnàstica, ioga i taller de memòria; les activitats de l'Associació de gent gran L'Esplai i les de l'Associació Jardí Santa Susanna, entre d'altres. Una altra de les mesures va ser suspendre el mercat setmanal per evitar contagis.

Les tres residències del municipi aplicaren els protocols de prevenció del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya per garantir la seguretat de les persones usuàries: es demanava als usuaris dels serveis diürns i a familiars que no entressin al centre si tenien febre, presentaven un quadre d'infeccions respiratòries o havien visitat a zones de risc, i es recomanava a tothom una bona higiene de mans i respectar la distància de seguretat.

Els protocols de la Generalitat anaven modificant i les residències s'anaven adaptant a les noves exigències: des de permetre la visita només d'un familiar en casos de necessitat, al tancament de les portes del centre i l'aturada dels serveis diürns amb la declaració de l'estat d'alarma per part de l'Estat espanyol.

LA GESTIÓ D'UNA CRISI SANITÀRIA DES DEL MÓN LOCAL

Un dia et lledes i el món que coneixies ha desaparegut. Els aprenentatges fets, no serveixen; l'organització establerta, es desactiva; les rutines, i fins i tot els imprevistos, són substituïts per una altra realitat.

De la mateixa manera que cada persona i cada unitat familiar va veure capgirada la seva vida, així es va capgirar la vida municipal.

Els serveis als quals destinem el 100% de la gestió pública van quedar suspesos. De la nit al dia, les necessitats de la ciutadania envers els seus ajuntaments i les seves administracions es van transformar tant que encara avui estem dissenyant, perfilant i ajustant la nostra resposta.

Una descripció del recorregut que vam viure, i que potser resulta molt gràfica, seria aquesta: en 72 hores (entre divendres 13 i diumenge 15) vam desmuntar la vida municipal per respondre a l'ordre de confinament; en 48 hores (entre dilluns 16 i dimarts 17 de març) vam construir una nova rutina municipal per atendre l'estructura mínima d'atenció a l'emergència; i les 14 setmanes següents les vam passar acceptant que la definició de les accions i les funcions del govern municipal i dels departaments de l'Ajuntament haurien de ser revisades dia a dia i, en alguns moments, minut a minut.

En aquelles setmanes d'incertesa es van prendre decisions que considero que van ser crucials per superar el cop que estava rebent la nostra ciutadania.

Una d'elles va ser la redistribució dels recursos personals i materials de l'Ajuntament per atendre les necessitats socials i de seguretat sanitària, per garantir àpats, per donar accés a la tecnologia per part de l'alumnat, per portar material d'autoprotecció als centres més sensibles, per desinfectar els espais públics de manera constant, per incrementar els recursos de neteja a les residències de gent gran i per intensificar les campanyes informatives a peu de carrer i des dels mitjans públics i privats.

Una altra va ser la decisió de destinar 1 milió d'euros a la recuperació econòmica de Caldes de Montbui avançant-nos a la crisi que aquesta pandèmia ha provocat. En aquest sentit, s'han convocat subvencions per a les activitats econòmiques de prop de 500.000 € i s'han activat multitud d'accions de suport al sector turístic i comercial, un dels grans actius locals.

I ara, una mica més en fred, comencem a elaborar dues llistes de responsabilitat governamental: una, la que ens permeti fer balanç dels dies inesperats que ens va tocar viure amb l'esclat de la crisi; dues, la de les accions de futur imprescindibles perquè Caldes superi la Covid-19 i segueixi sent el poble viu i actiu que tots i totes volem.

Acabo adreçant-me a les moltíssimes persones que han fet possible la materialització de cada decisió del govern durant aquesta difícil etapa, a les quals agraeixo l'esforç incondicional que van prestar; i a totes les persones que d'una manera o altra han patit els efectes devastadors del virus i han hagut d'entrar en la nova realitat havent perdut éssers estimats.

Isidre Pineda, alcalde de Caldes de Montbui

TREBALLANT A PRIMERA LÍNIA

Des de principi de març la pandèmia ha envaït les nostres vides. Estem vivint una situació excepcional que no ens haguéssim imaginat mai i que ens ha sacsejat, posant-nos un gran repte.

Amb moltíssima intensitat, cansament, impotència, patiment... i alhora molta fortalesa, bondat, compassió i treball en equip per lluitar contra el Covid-19, per cuidar i acompanyar a les persones residents i les famílies que confien en nosaltres.

Les persones residents han estat les grans víctimes per la seva vulnerabilitat i fragilitat, augmentada per l'aïllament, les mesures de protecció, els canvis forçats de plantes... Ens ha obligat a sortir del confort i fer un exercici d'adaptació i creixement.

Tenim molt presents els rostres de totes les persones que lluiten per seguir endavant, també de les que ens han deixat i han mort amb dignitat i amb l'amor de les persones que les han cuidat encara que no ha estat possible la companyia dels seus familiars.

Videotrucades, visites familiars concertades, reunions per videoconferències, protocols, enviament de dades, desinfeccions, s'han sumat aquest temps al compromís amb la nostra tasca de tenir cura dels altres.

Un agraïment per a totes les persones residents, familiars, voluntaris, amics de Santa Susanna, membres de les Juntes i com no, a totes les persones treballadores per confiar, per la paciència, per la dedicació. I seguim treballant i traient el millor de nosaltres mateixes el temps que calgui.

Annabel Mateos, directora de la Fundació d'Acollida Santa Susanna

A les fundacions Santa Susanna es realitzaren, a finals de febrer, diferents sessions formatives per donar consignes als professionals de la institució. Calia estar preparats i conèixer les mesures preventives i el protocol inicial a seguir en cas de sospita i/o confirmació de casos de coronavirus.

La Dra. Pilar Loncan, directora mèdica de la Fundació Sociosanitària Santa Susanna i una de les responsables de la formació, destaca "la importància de conèixer les mesures preventives i el maneig dels equips de protecció, a més de recollir i tractar les inquietuds que van explicitar els professionals".

Els protocols van anar variant molt sovint i, per tant, es van buscar els mitjans per garantir que tothom tenia accés a l'última versió.

La formació ha continuat sent necessària al llarg de l'evolució de la pandèmia: des del suport dels equips per reorganitzar l'activitat diària als nous circuits i mesures de prevenció, fins a la formació en atenció paliativa transversal per adaptar l'atenció en l'era Covid-19. I també el necessari inici d'un programa de suport emocional adreçat als professionals del centre.

A més a més, la residència està coordinada amb el centre de salut és constant per garantir una bona atenció a les persones usuàries, i compta amb el suport de la Fundació Sociosanitària Santa Susanna.

Les fundacions Santa Susanna van arribar a tenir una quarta part de la plantilla de baixa durant la crisi, però va poder suplir tots els llocs de treball essencials per garantir l'atenció dels seus usuaris.

La Paula Gimenez, auxiliar d'infermeria, va ser contractada a la residència a principis d'abril. No havia treballat mai en cap centre residencial, només havia treballat en domicilis, però es va adaptar de cop a la situació del moment: "Alguns avis no entenien què passava i perquè els seus familiars no venien a veure'ls, se sentien abandonats, jo els deia que sí que se'ls estimaven i procurava que no tinguessin por". L'aïllament dels residents i les defuncions la van afectar, era una situació molt trista i reconeix que plorava moltes nits. I recorda amb afecte l'agraïment dels familiars en les converses telefòniques que els mostraven el seu suport.

La tornada a casa, després de la feina, era tot un ritual de neteja per protegir la seva família: "Malgrat els EPIs, sempre tens el dubte de si t'has infectat, perquè la feina requereix el contacte físic i és difícil no tocar-te la cara durant tota la jornada".

La Paula reconeix que aquesta experiència l'ha fet veure que és més forta del que es pensava i que la gent gran és molt valenta: "Ara m'agrada més la meua feina, em sento orgullosa de ser auxiliar".

SOLIDARITAT

L'Ajuntament de Caldes de Montbui va col·laborar amb les tres residències de gent gran del municipi amb la desinfecció dels carrers, aportant mascaretes per a la protecció individual i amb el donatiu de dispositius electrònics per facilitar la comunicació entre les persones residents i les seves famílies.

Les mostres de solidaritat no van tardar a arribar a Caldes de Montbui. Una de les primeres iniciatives que va rebre la col·laboració ciutadana va ser la crida de la Fundació Santa Susanna per a la confecció d'equips de protecció individual. Amb la roba impermeable cedida per l'empresa calderina Tèxtil Balaguer, una seixantena de calderins i veïns de les rodalies van confeccionar 500 bates i mascaretes

per protegir els professionals i els usuaris.

L'Assumpció Bassa, voluntària del taller de costura de la residència, ho recorda així: "Vaig treure el patró d'una bata i, a partir d'aquí, no hem parat de cosir per ajudar a les entitats que ho necessiten.". La Mercè Plantada va obrir les portes de casa seva: "tenia les eines que facilitaven la feina i tenia temps perquè en aquell moment no es treballava, vaig donar un cop de mà perquè era una cosa de tots". En Ramon Mata es va oferir a tallar la roba: "tenia la capacitat i la possibilitat d'ajudar. Un cop decidit que s'havia de fer, fer-ho va ser molt fàcil. Em va sorprendre positivament la resposta de la gent.".

EL DOL DURANT LA PANDÈMIA

La pandèmia del coronavirus ens ha tocat de molt a prop: molts de nosaltres hem perdut algun familiar, amic o conegut; altres han perdut la feina, el negoci o els ingressos i, la majoria, la tranquil·la confiança amb què vivíem el present i miràvem cap al futur.

La situació de confinament, certament, ha ajudat a que el nombre de persones malaltes i vides perdudes no fos encara més elevat, però ens ha privat del suport més important que tenim els humans quan entravéssim situacions difícils: la possibilitat d'estar envoltats de les persones que ens estimen i a les que estimem, de sentir -amb una abraçada- que estem junts i ens fem costat, de poder-nos dir allò que més importa: t'estimo, perdona'm, et perdono, adéu i gràcies.

Creiem que hem fet tot el que hem pogut, com a familiars i com a professionals, malgrat trobar-nos en una situació inèdita i desbordant. I segur que també hem après com fer-ho millor si la vida ens torna a posar en una situació com aquesta. Creiem també que ara ens queda cuidar-nos molt, mirar en el nostre interior i guarir les ferides que se'ns han acumulat. I creiem que, per a això, per a refer-nos, ens necessitem els uns als altres.

Des del servei de dol hem intentat acompanyar-vos telefònicament, i ens hem posat en contacte ja amb algunes de les famílies que han perdut el seu ésser estimat en aquestes circumstàncies

tant dures del confinament. En la diada de Santa Susanna, s'ha realitzat un recordatori especial per a tots ells i elles.

Voldríem que comptéssiu amb nosaltres també per a seguir-vos acompanyant, amb els mitjans que tenim. Aquest és el sentit dels grups de dol: que en posar paraules al dolor i compartir-lo amb altres companys de viatge, poguem donar-nos la comprensió i l'escalf humà que tant hem trobat a faltar i que tant necessitem per a tirar endavant.

Clara Gomis i Manuela Castro
Servei d'Atenció al dol i a les pèrdues de la
Fundació Sociosanitària Santa Susanna

L'ATENCIÓ DELS SERVEIS FUNERARIS

Durant aquelles setmanes desesperants de la declaració de l'estat d'alarma, la nostra feina va canviar de cap a peus.

M'agrada treballar als serveis funeraris, gaudeixo podent acompanyar a les famílies en aquest inici del dol que sempre suposa la pèrdua d'un ésser estimat. És clar que no m'agrada que la gent pateixi, però el dolor ja hi és prèviament, i poder brindar-los un tracte

respectuós, atent i entregat, tranquil i serè, alhora que busco la complicitat del gest i la mirada, i oferir-los tot allò que sigui possible per ajudar-los a canalitzar el seu patiment, és el que em va atrapar d'aquesta feina.

El confinament més estricte d'aquelles setmanes va eliminar tot això. Va canviar l'escalf de l'expressió cara a cara per la fredor de la trucada sense poder oferir res de res. Ni comiats, ni intimitat compartida, ni cerimònies, ni acompanyament. Només la veu, sense els gestos, les mirades, els matisos; només la veu a través del cable telefònic, intentant trobar les paraules precises per donar suport des de la distància malgrat la sensació de no fer prou...

Només espero que tot allò no torni i que, si l'estat de la pandèmia ens torna a portar a nivells d'alarma similars, siguem tots plegats capaços de valorar amb saviesa i humanitat pros i contres de les mesures que prenguem.

Gerard Badia, Serveis Funeraris Santa Susanna

LA PÈRDUA D'UN ÉSSER ESTIMAT

Vaig rebre una carta de Santa Susanna on em donaven el condol per la mort de la meva mare Maria Comas Rifà. Sóc jo i la meva família que volem agrair a tot el personal que la va tractar, la delicadesa i la manera com la varen fer sentir bé els dies que va ser amb ells.

Gràcies especials i sobretot al personal del PADES que la va atendre quan era a casa: grans professionals, carinyosos i atents. I gràcies al personal del centre que la va atendre quan va estar ingressada a Santa Susanna. Moltes gràcies a tots perquè en tot moment vam estar atesos com calia.

El seu cos ha marxat perquè ja no aguantava més i els darrers dies enyorava molt al meu pare. Però ella, ells, són encara amb nosaltres: la seva manera de fer, les seves coses, tot l'amor que ens han deixat... no hi ha dia que no parlem d'ells i sabem del cert que ens esperen per quan ens toqui a nosaltres.

Que Déu us doni forces per continuar amb la gran feina que feu.

Mercè Font, filla de la Maria Comas Rifà

CONFINADA A LA RESIDÈNCIA

La Clara Martínez fa 4 anys que viu a la residència Santa Susanna. Durant la pandèmia no ha patit per ella sinó pels de fora: els fills i sobretot els néts. Ha

pogut parlar amb ells per telèfon, però no vol fer visites amb la distància de seguretat: "prefereixo esperar una mica més i veure la família quan els pugui abraçar".

El més dur ha estat, per ella, no poder fer el passeig diari: "Fa tants mesos que no surto al carrer que ja no sé ni quant temps fa". També troba a faltar el dinar setmanal amb el seu fill i les activitats en grup de la residència al Punt de trobada on coincidia amb altres persones de dins i de fora la casa.

La Clara és molt activa i no ha parat de fer coses: llegir, cuidar les plantes, conversar amb les companyes... Destija que "això passi i no torni a passar, però fa por veure que hi ha gent que no compleix les normes".

CUIDAR AL DOMICILI

L'Anna Mª Martínez, cada nit, anava a dormir a casa la seva mare, la Juana Carrique, una dona d'edat avançada i amb un principi de demència. Ella la cuidava a les nits i, de dia, anava al Centre de dia de la Fundació d'Acollida Santa Susanna.

Amb la declaració de l'estat d'alarma, però, el servei de centre de dia es va aturar i l'Anna Mª va prendre una decisió: anar a viure a casa la mare perquè la Juana pogués mantenir al màxim el seu entorn i la normalitat.

Han rebut el suport del Servei d'Atenció Domiciliària, que els portava el dinar preparat. I han conviscut juntes tres mesos fins que la Juana va caure i va ingressar a l'hospital i després al sociosanitari. L'Anna Mª reconeix que "ha sigut una experiència molt dura", que malgrat la mare és una dona molt tranquil·la, ella ha patit estant tancada a casa tant de temps, amb por a deixar-la sola quan havia de sortir a comprar, descansant poc a les nits i amb els nervis que la situació comporta.

LES VISITES A LA RESIDÈNCIA

La Montserrat Enríquez anava gairebé cada dia a visitar la seva mare, la Dolores Montero, a la residència. Quan la Fundació d'Acollida Santa Susanna va tancar les portes per prevenció, la Montserrat va ser la primera persona que no podia entrar a visitar un familiar. Va entendre la decisió, però va plorar, "si ho hagués previst, hauria aprofitat el dia abans". Ja intuïa que la mesura no serien només quinze dies, però no es pensava que serien tants mesos. La primera trobada la van fer des del carrer i la mare a la terrassa, però no va anar bé. La Dolores, que pateix una demència, no entenia que no

s'apropessin i es mostrava molt enfadada. La Montse i els professionals de la residència van acordar no realitzar més trobades; en canvi, podien comunicar-se amb les trucades i videotrucades sense problemes, amb les limitacions que comporten.

El mes de juliol, amb les noves mesures, van reprendre les trobades i van fer una primera visita familiar al pati de la cafeteria. En aquesta ocasió la Dolores estava tranquil·la i contenta, i va entendre que no es podien abraçar encara, però van poder compartir un temps plegats i marxar satisfets a l'espera de les properes trobades

SENSE VEURE LA FAMÍLIA

La Carme Saez va viure el confinament tota sola. "A mi m'agradava estar a casa, però he trobat molt a faltar les activitats que feia a la tarda: la gimnàstica, les danses i el voluntariat".

Acostumada a viure amb un dels fills i a compartir el dinar amb la família, va haver d'adaptar-se a estar sola tot el dia: "Parlàvem per telèfon, però no els podia veure perquè el meu mòbil era molt senzill". Ara s'ha canviat el dispositiu i està aprenent a utilitzar-lo.

Com moltes persones, va aprofitat els dies per posar ordre i netejar a fons la casa, i va dedicar estones a llegir, també en català, encara que li costi més

APROFITANT EL MOMENT

En Josep Maria Ferrer reconeix que va viure els primers dies amb angoixa i por, afectat per les defuncions de persones més grans i també més joves que ell. Reconeix que el fet de viure amb la seva dona ha sigut beneficiós: "ens teníem l'un a l'altre i ens ajudàvem mútuament", així com les videotrucades amb la família, especialment els néts. Un altre dels factors que han ajudat a passar els dies ha sigut la música, una afició que fa temps que l'acompanya, aprofitant per conèixer coses noves.

La situació que ha viscut l'hi ha fet ratificar la idea que "cal aprofitar el moment, viure on sóc ara".

VIURE SOLA

La Teresa Badia viu sola però li agrada estar en contacte amb altres persones. Reconeix que el confinament va ser molt dur “patia pels que m’estimo, ho he passat malament i he sentit molta tristesa”. Malgrat estar comunicada telefònicament amb la família, qui es va cuidar que no li faltés res, i trucar a algunes amistats, estar tancada se li va fer molt llarg.

“Vaig prendre consciència que m’havia de cuidar vigilant l’alimentació i bevent aigua, fent activitat física i aprofitant les estones de sol.” Lamenta que la televisió sempre parlaven del coronavirus, i es distreia jugant amb jocs que tenia i inventant-ne de nous, fent exercici físic i llegint molt: “Mai havia llegit tant!”. Amb el desconfinament, va començar a fer petites passejades pels entorns de casa.

De l’experiència viscuda, la Teresa confessa: “he arribat a comprendre a la gent que viu en solitud, les persones necessitem parlar, compartir i estar junts” i espera poder gaudir ben aviat del grup de colònies per a gent gran.

LA RESIDÈNCIA ON M'AGRADARIA VIURE

L’any 2016 la Federació d’Associacions de Gent Gran de Catalunya (“FATEC”) va impulsar un projecte amb el nom “La residència on m’agradaria viure”, en el qual persones voluntàries visiten les residències per tal de descobrir-ne els aspectes positius. L’objectiu és elaborar un instrument que orienti sobre quines haurien de ser les característiques d’un centre residencial que permeti continuar-hi un projecte de vida, sigui quina sigui la situació de les persones ateses.

En aquest moment, en què les residències han estat els llocs on més s’ha patit la Covid-19 i que han esdevingut el centre de moltes crítiques, volem comunicar que les residències que vam visitar no concorden amb la informació genèrica que moltes vegades ens ha arribat, on es diu que són espais on els ancians i ancianes hi estaven descuidats. A les residències que vam visitar es tenia cura dels residents i se’ls tenia en

compte, però en algunes el virus també hi ha fet estralls, entre els usuaris i també entre els professionals.

Creiem que continuarà la necessitat de tenir residències mentre hi hagi persones a qui els calgui que les cuidin i les vigilin les 24 hores del dia. Segurament caldrà repensar el model. I podria ser que aquest nou model ja el tinguessin pensat les persones que ara hi treballen.

Pensem que caldrà solucionar la dificultat que hi ha per trobar persones formades que hi vulguin treballar, sobretot perquè els sous són molt baixos. I segurament caldria enfortir l’atenció primària de salut perquè els residents tinguessin el mateix tipus d’atenció que les persones que viuen a casa seva. I també temem que aquells aspectes de bones pràctiques observats a les residències no es tinguin en compte.

Voldríem manifestar que ens agradaria que en la reforma del model de residències i en l’exigència d’una atenció excel·lent s’hi impliqués tota la societat. Perquè és el lloc on s’atén les persones més fràgils i estimades de la família i, per tant, s’ha d’exigir que estiguin en mans competents i en espais cuidats i protegits; i també perquè tothom és candidat a ser-ne usuari. Només és cosa d’esperar que passi el temps.

Voluntaris de FATEC Vallès Oriental

REPTES DE LA REGIDORIA

Ens trobem en una situació absolutament excepcional i nova. Venim d'haver passat uns dies molts durs, amb mesures molt restrictives, on hem perdut llibertats bàsiques en defensa de la nostra salut i de minimitzar el contagi del virus i això ha estat una sotragada molt forta. I m'atreveixo a dir que per gairebé tothom, d'una manera o altra, ens ha fet modificar els hàbits, les costums, la manera de fer... No ha estat gens fàcil, hem hagut de lamentar la pèrdua de les persones que no han pogut superar la Covid-19 en unes condicions molt dures i això, psicològicament, requereix un treball molt important a fer. Hem hagut d'estar separats, lluny dels nostres, sense fer aquelles activitats que tant ens agraden, sense compartir com ho havíem fet tota la vida, en definitiva. Sort n'hem tingut de les tecnologies que ens han permès sentir-nos una miqueta més a prop de la família o els amics i viure la solitud amb un bri d'esperança i companyia.

Podríem estar davant d'un canvi de paradigma. Tot el que hem viscut i estem vivint encara amb aquesta pandèmia ens pot fer canviar el valor que donem a les coses, les maneres de treballar, de comunicar-nos... Estic segura que molts de nosaltres hem pogut dedicar temps a reflexionar sobre una cosa tan important i que potser poc hi pensàvem com és «viure», com utilitzem el «temps de la nostra vida». Segurament haurem sabut

veure més que mai quines són les prioritats, allò que és bàsic, l'essencial...

Hem passat moments molt durs, crec que la majoria de persones han intentat donar el millor si per contribuir en la mesura del possible a millorar la situació. El que ens espera és totalment incert, només podem estar més preparats que abans perquè la situació no torni a repetir-se de la mateixa manera. I, sobretot, hem de seguir sent molt prudents, fer cas a les recomanacions dels experts i ser pacients fins que arribi la vacuna. Ens en sortirem, segur, però hem de posar tots de la nostra part i un dia tornarem a reunir-nos, tornarem a ballar, a fer convivències d'estiu, a fer gimnàstica, a fer excursions...

Malgrat la pandèmia, el projecte d'ampliació de les Cases dels Mestres continua endavant. Allà tindrem un nou espai pel Casal de la Gent Gran, un despatx més ampli, una sala molt gran amb taules per jugar a cartes i al bingo, una sala per al billar i sales grans i diàfanes per fer-hi altres activitats que necessiten més espai, com el ball...

El projecte del Casal de la Gent Gran a Les Cases dels Mestres és un projecte engrescador, que convida a il·lusionar-nos i a projectar que un dia tot això passarà i podrem recuperar les activitats i la vida social!

Espero que mai ens oblidem dels aprenentatges que hem fet. Mentrestant, cuideu-vos, cuidem-nos!

Núria Carné, Primera tinenta d'alcaldia i Regidora de Gent gran activa

EL REPTE DE CUIDAR A LES PERSONES GRANS

Cada època té els seus reptes. El nostre, en una societat envellida, és cuidar a les persones grans. Però la pandèmia ha posat de manifest l'ambivalència que la cura de les persones dependents provoca en l'ésser humà: la satisfacció per aconseguir un augment de l'esperança de vida a la vegada que les dificultats en sostenir un sistema que garanteixi la cura d'aquestes persones.

Certament només celebrem la vellesa quan és autònoma i consumista, però quan ens porta al deteriorament, a la malaltia i a la culpa de no voler reconèixer que ens incomoda, perquè ens recorda les nostres obligacions com a individus i com a societat, i ens projecta a un futur propi que ens espanta. A les residències lluitem contra corrent treballant perquè siguin espais de vida, on les persones continuïn optant a una vida digna i respectuosa, on s'eviti l'abandonament i la solitud.

En el debat parlamentari sobre les residències per a gent gran i per a persones amb discapacitat durant la pandèmia, els grups polítics van fer propostes sobre com millor l'atenció. El que preocupa és que moltes d'aquestes propostes ja fa molt de temps que estan sobre la taula i no ens il·luminen les nostres dificultats actuals.

Des de la Federació d'Entitats d'Assistència a la Tercera Edat sense ànim de lucre proposem:

Equiparar els sous dels professionals assistencials i sanitaris independentment de si presten els seus serveis en l'àmbit social o sanitari, eliminant el 33% de diferència en els conveni actuals.

Confiar en les entitats i en els professionals que hi treballem. Construir un sistema en el que l'Administració, que té la responsabilitat de cuidar dels seus ciutadans, treballi conjuntament amb els proveïdors d'aquests serveis. I comptar amb la participació i la satisfacció de les persones usuàries i les seves famílies i de la societat en general.

Simplificar: viure és molt més senzill i, especialment quan envellim, anem comprenent quines coses són bàsiques pel nostre. Hauríem de fer un esforç per filtrar el que és essencial per una bona atenció.

Donar temps: sense pressa però sense pausa. Sempre correm, especialment en temps de crisi, i podem caure a la temptació de forçar solucions improvisades o forçades.

No estirar més el braç que la màniga: mesura i humilitat. Fem fins on arribem però fem-ho bé i amb satisfacció. Amb el que disposem però amb equitat, amb perseverança, amb senzillesa, amb sinceritat.

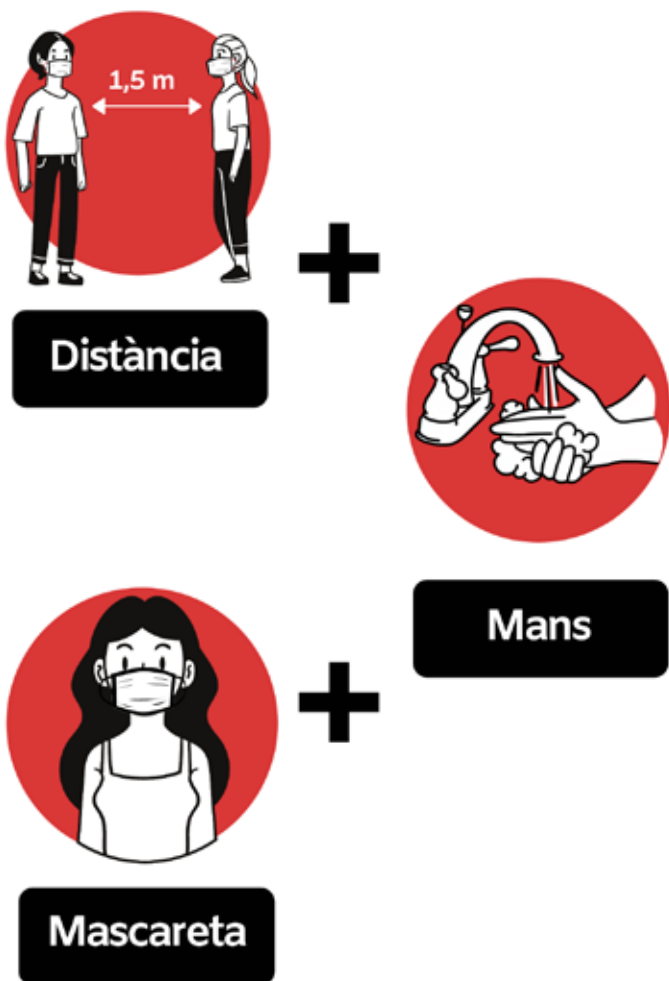
Considerar la responsabilitat ètica del nostre treball. La reflexió ètica és fonamental per tal de garantir les condicions apropiades i evitar els errors de la pressa de decisions precipitades, esdevenint un punt de fortalesa per als equips i un bri de consol per a les famílies.

No és fàcil, però haurem de fer un propòsit de diàleg, de pensar en el bé comú i en retrobar la credibilitat del nostre sistema del benestar, especialment per a les persones més fràgils de la nostra societat.

Assumpció Ros, vicepresidenta de la Federació d'Entitats d'Assistència a la Tercera Edat sense ànim de lucre

LA FÓRMULA QUE ENS PROTEGEIG

CALDES DE MONTBUI, CIUTAT AMIGA DE LA GENT GRAN

Les Ciutats amigues de la gent gran és un projecte de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) iniciat l'any 2006 que vol aconseguir que les ciutats facilitin que les persones grans, en la seva diversitat, visquin amb seguretat, mantinguin la seva salut i participin plenament en la societat; esdevenint ciutats respectuoses per a totes les edats.

Una Ciutat Amiga de la gent gran és, per tant, una ciutat amiga de totes les persones que hi viuen i la visiten.

Caldes de Montbui està adherida a la Xarxa global de Ciutats amigues de la gent gran des del 2016. L'Ajuntament i la Fundació Santa Susanna han treballat conjuntament per desenvolupar el projecte, amb el suport de la Diputació de Barcelona.

INFORMACIÓ PER A GENT GRAN

Servei jurídic per a gent gran

Servei d'informació, orientació i assessorament jurídic. Cal sol·licitar el servei: 93 115 09 47

casesdelsmestres@caldesdemontbui.cat.

Atenció especialitzada en gent gran a l'Oficina d'Atenció al Ciutadà

A l'Ajuntament: 93 865 56 56

caldesm@caldesdemontbui.cat

Activitats socioeducatives per a persones grans

L'Ajuntament i la Fundació Santa Susanna han adaptat les activitats per a gent gran flexibilitzant el programa per donar resposta als nous objectius i a les noves necessitats de les persones grans.

Aplicant les mesures d'higiene i seguretat, i sempre que la situació ho permeti, es vol aconseguir que la gent gran recuperi les ganes de moure's i surti de casa, promovent una bona salut.

- Gimnàstica
- loga
- Balls i danses
- Taller de memòria
- Passejades
- Activitats als parcs

Més informació: Les Cases dels Mestres

L'ESBARJO

Ajuntament de Caldes de Montbui

Ajuntament de Caldes de Montbui
Telèfon 93 865 56 56

SANTASUSANNA

Fundació Santa Susanna
Font i Boet, 16
Telèfon 93 865 49 94